

ΒΡΟΧΗ.

Τὴ στέγη δέρνει μιὰ βροχὴ σὰ νὰ τῆς κουβεντιάζει
στὸ παραθύρι τὸ κλειστὸ χονδρὸς κυλοῦν ἢ σιάλες,
μαστιγωμένη ἀπ' τὸ Βορρηᾶ βουίξει ἡ καπινοδόχη.

Σύννεφα μαῦρα ὁδοιποροῦν στὸν οὐρανὸ τὸν γκριζο
ὡσὰν ἱππότες θλιβεροὶ σὲ κάπες τυλιγμένοι,
ὁποῦ προσμένουν τὰ πουλιὰ μαντάτα νὰ τοὺς φέρουν.

Κλειστὸς μέσα στὴν κάμαρη, ἀφίνομαι σὲ μνηῆμες...
Τώρα κατάσπρων λιμανιῶν θυμᾶμαι τὴν ἀσφάλεια
ἐνῶ σφοδρὰ στὸ πέλαγος μαίνεται ἡ καταιγίδα,

Καὶ τόρα ἐνὸς ἀρχοντικοῦ, τὴ ζεστασιά, τὸ πλοῦτος...
Ἡ μιᾶς καλύβας στὸ βουνό, τὴ φτωχικὴ συμπίνα...
τὰ χεῖλη τὰ πονεικὰ π' ἀπὸ ντροπὴ σωπαίνα.

Θᾶθελα πράγματα πολλὰ νᾶλεγα αὐτὴ τὴν ὥρα...
Νᾶλλαγα καὶ νὰ γέλεγα... Μ' ἀνήμπορος, τὸ νιόθω,
σκύβω πάνω στὸ στῆθος μου κι' ἀφίνομαι στὴ ρέμβη.

ΠΑΡΙΣΙ, ΜΑΡΤΗΣ 1927

Γ. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

ΣΥΓΚΡΙΣΗ.

Ἐργάτες μεροδουλεντὲς μὲ ξύλα καὶ δοκάρια
τὸ σπῆτι πὸν μισόγειρε ζητοῦνε νὰ στηρίξουν,
κι' ἀπὸ φροντίδα στὰ παλῆὰ λησμονημένα χράρια
εἰδήμονες καλέστηκαν τίς γνῶμες τους νὰ σμίξουν.

Στ' ἀντικρονὸ τὸ καπηλειὸ ποῦρθε νὰ ξαποστάση
ὁ νοικοκύρης τοῦ σπητιοῦ βαρὺς ἀπὸ τὰ χρόνια,
σὲ σκέψεις παραδίνεται μὲ κουρασμένη στάση
σὰ δέντρο πὸν τὸ πλάκωσαν τὰ γέρικά του κλώνια.